

Sygn. akt V CSK 46/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku W. N.
przy uczestnictwie H. P., A. P. i Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa-Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2025,- (dwa tysiące dwadzieścia pięć) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. N. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 sierpnia 2017 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 marca 2016 r. poprzez oddalenie wniosku o zasiedzenie nieruchomości położonej w M. (gmina S.).

Sąd Najwyższy zważył:

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Jednym z jego wymagań jest wykazanie przyczyn kasacyjnych oznaczonych w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty bowiem postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Skarżący twierdził, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył art. 339 k.c. obciążając wnioskodawcę ciężarem udowodnienia samoistnego charakteru posiadania wbrew ustawowemu domniemaniu prawnemu, art. 336 k.c. przez błędną wykładnię pojęcia posiadania zależnego i samoistnego, ponadto pominięcie i niezastosowanie art. 5 w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Motywując przyczynę wskazał, że „powołuje się na argumentację przytoczoną w ramach wskazanych podstaw kasacyjnych”.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne

przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurystyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywiście niewystarczające z uwagi na powyżej wskazaną konieczność wypełnienia samodzielnych wymagań w zakresie odrębnych jednostek redakcyjnych skargi kasacyjnej, uzasadnionych odmiennymi funkcjami oraz różną kognicją Sądu Najwyższego na kolejnych etapach postępowania kasacyjnego. Podkreślić ponadto należy, że skarżąca polemizuje z ustaleniami faktycznymi Sądów powszechnych oraz z dokonaną przez nie oceną dowodów. Taki sposób argumentacji jest niedopuszczalny na mocy art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.